

kan gaa for ſig, at vi kunne opnaa at faa en virkelig upartiſt Domſtol, hvortil vi kunne ſe hen med Tillid. Jeg har paa ingen Maade opgivet Troen paa, at vi ikke ere komne ſaa langt ned, at en ſaadan Domſtol ikke mere var til at opnaa, naar vi gif uden for de retslærdes Kres. Det ærede Medlem ſtaar ſikkerlig meget ene med den Opfattelſe, og jegønſter, at denne hans Enſomhed i Opfattelſen maa vedvare, og jeg tror, den vil komme til det, derſom vi ſaa fat paa dette Arbejde og trænge ſaaledes ind deri, at man faar det Indtryk, at det virkelig er Alvor, at man nu vil have gjort noget. Jeg anbefaler derfor indtrængende Betragtning af det ſtillede Forſlag til Beſlutning uden nogen af de tilføjede Ændringer.

Klein: Efter de fremkomne Udtalelſer kunde jeg egentlig gerne fraſalbe Ordet, uagtet det ærede Medlem for Københavns Amts 4de Valgtres (Hørup) jo har været ſaa venlig at udtale, at det egentlig er mig, der for en væſentlig Del bærer Anſvaret for, hvad han i Dag har fremført. Der er imidlertid en Omſtændighed, ſom gør, at jeg anſer det for rigtigt at ſige nogle Ord. Jeg føler mig kaldet til at ſige diſſe ſaa Ord, fordi jeg føler, at jeg ſkylder det ærede Medlem en Undſkyldning for en Uret, ſom jeg ikke har været langt fra i mit ſtille Sind at gøre ham. Jeg tilſtaar nemlig, at da jeg hørte hans første Foredrag, opfattede jeg det, ſom om der i Virkeligheden i dette Foredrag laa en naturligviſ ſkult og ikke udtalt Fordømmelſedom over de nuværende Domſtol og de nuværende Dommere. Jeg tilſtaar, at jeg fik det Indtryk, at der laa ligesom en ſkult Sigteſe for, at de nuværende Dommere ikke fortjente Tillid, fordi de navnlig ikke forſtod at frigøre ſig fra Afhængighedsforholdet lige over for Regeringen, og jeg tilſtaar, at det fremdeles forekom mig i Dag under den første Del af hans Foredrag, at han ſigtede i ſamme Retning. Han gjorde nemlig gældende lige over for mig, at det vilde ikke have ſtor Betydning, om det ved en Forandring af Retsorganisationen blev bragt dertil, at Folket nærede større Tillid til Dommere, naar Dommere ikke vare bedre. Det var endogſaa meget ſorgeligt, naar det forargelige ſkulde ſee, at Nationen ſaa op med Tillid til Dommere, ſom fortjente Foragt, og i Forbindelſe dermed talte han ganſke viſt kun ſom et Tankeeksperiment om forrumperede Dommere, om, hvor modbydeligt det var at ſe en forrumperet Dommer, der var værre end en Hund, der lod ſig flæbe hen paa Mæden for at vinde

en eller anden Fortjenelſte, et Rødden. Jeg har naturligviſ gjort det ærede Medlem ſtor Uret, thi ſenere viſte det ſig, at egentlig var det ikke hans Mening. Tværtimod udtalte han, at vi ikke havde nødig at haſte med Retsreformen, thi vare Underdommere, vare Dommere i første Inſtans, vare fuldkommen ſelbſtændige og uafhængige over for Regeringen, de vare kun afhængige af Overretterne og Højesteret, og hvad Overretterne og Højesteret angaar, vare de heller ikke afhængige af Regeringen; paa ingen Maade. Der ligger alſaa heri et Vidneſbyrd om, at han anerkender de danſke Domſtoles Selbſtændighed og Uafhængighed af Regeringen. Det var derfor ikke Opgaven at foretage en Reform, hvorved man ſkulde ſikre ſig Dommere, der vare uafhængige af Regeringen; det havde vi allerede. Nej, det, ſom kunde bebrejdes de nuværende Dommere, var derimod dette, at de hørte til et Parti, at de lode ſig lede af Partianſkueller. Jeg kunde nu ganſke viſt tilbageviſe den Fornærmelſe, ſom for ſaa vidt ligger i denne Udtalelſe om de danſke Dommere, men jeg føler oprigtig talt juſt ikke nogen Nødvendighed derfor. Men jeg ſlaar alſaa faſt, at det, ſom i det ærede Medlems ſidſte Udtalelſer egentlig er Pointen i Sagen, er dette: De nuværende Dommere ere uafhængige af Regeringen, ſelbſtændige over for Regeringen, men kunne ikke frigøre ſig for politiſke Indflydelſer. Det kunde jo være ſemt nok, men det ærede Medlem mente det dog ikke ſaa endt lige over for Dommere, thi han foretrak jo langt de nuværende Dommere for Nævninger, diſſe Nævninger, der vælges af Partierne; han foretrak langt juridiſke Kandidater eller retslærde Dommere fremfor denne Hob, ſom drager i Grundlovſtog den 5te Juni — jeg tænker, han mener til Roſenborg Have. Alſaa han foretrak langt de retslærde Dommere, de juridiſke Kandidater fremfor Nævninger, der vare valgte af Folket, thi Folket og Folket er to Ting, ſagde det ærede Medlem, og ſaaledes ſom Tingene have udviſket ſig, kan han ikke have nogen Tillid til Folkets udtaarne. Han gif endog ſaa vidt i denne ſin Frygt og Rædſel for Folkevalg, at han paa en Maade opfordrede Socialdemokraterne til at drage frem og raabe: Vogt jer for Skorpionerne, naar der er nogen, ſom anbefaler, at beſætte Domſtolene her i Landet med folketaarne Elementer. Jeg har alſaa gjort det ærede Medlem Uret, naar jeg har troet, at han vilde ſigte vare danſke nuværende Dommere for Afhængighedsforhold til Regeringen. Nu er det Folket, forekommer det mig, der maa opgøre ſin